

Allah'ın Rahmetine Kavuşmak İsteyenler Nerede?

Ebu Muaz el-Çubukâbâdî

Bismillahirrahmanirrahim

Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: **“Mü'min erkekler ve mü'mine kadınlar da birbirlerinin dostları olup iyiliği emreder, kötülükten alıkoşurlar. Namazı dosdoğru kılar, zekâtı verirler. Allah'a ve Rasûlüne itaat ederler. İşte, Allah bunlara rahmet edecektir. Allah, Azizdir; Hakîm'dir.”** (Tevbe 71)

Bu ayet, Allah Azze ve Celle'nin kullarını rahmetine teşvik etmesidir. Allah'ın rahmetine kavuşmayı umanlar nerede?

O'nun rahmetine ehil olmak için paçaları sıvayarak samimi olanlar nerede?

Allah Teâlâ, kendisinin rahmetine kavuşmak için sebepleri açıklamıştır. Bunların başında Allah'a itaat ve rasulüne itaat gelir. Allah Teâlâ şöyle buyurdu:

“Allah'a ve rasulüne itaat ederler. İşte onlara Allah rahmet edecektir” (Tevbe 71) Sonra bu itaatin bazı cüzlerini açıkladı. Bunların başında iman gelir:

“Mü'min erkekler ve mü'mine kadınlar...” (Tevbe 71) İmanın kemalinin gerçekleşmesi için çalışmaları, bundan aşağısına razı olmamaları gerekir. Bunun için kulların yüce himmet sahibi olmaları gerekir.

“Mümin erkekler ve mümine kadınlar da birbirlerinin dostları olup iyiliği emreder, kötülükten alıkoşurlar.” (Tevbe 71)

Ayette geçen elif-lam kemali bildirmek içindir. Yani kâmil müminler ve kâmile mümineler... Sonra Allah'a ve rasulüne itaat edenlerin dostlar oldukları, sevgi, yardım, destek ve bu manadaki hasletleri hak ettiklerini açıklamaktadır. İyiliği emretmek ve kötülüğü yasaklamak.

“Namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler. Allah'a ve rasulüne itaat ederler.”

Kim bu sebeplerle amel eder, bu iman ibadetlerini gerçekleştirir ve istikamet ve hayır sahibi mü'minlere dostluk gösterirse, iyiliği emredip kötülüğü yasaklar, namazı dosdoğru kılar, zekâtı verirse, Allah'ın rahmetine ulaştıran sebepleri gerçekleştirmiş olur. İşte o zaman Allah'ın şu müjdesini hak eder:

“İşte onlara Allah rahmet edecektir.”

Bu iman, onları birbirlerini dost edinmeye, birbirlerini sevmeye, saygı göstermeye, birbirlerine destek olmaya iter. O zaman bu iman insanların gönüllerinde ve gidişatlarında, hayat düzenlerinde ve muamelelerinde şaşırtıcı etkisi olur.

“Onlar birbirlerinin dostlarıdır.” Bu ayet, müminin boynunda, kardeşlerinin hakları olduğunu açıklamaktadır. Bu aynı zamanda Allah'a, rasulüne ve salih selefe dostluktur. Her iyi, takva sahibi, kusurları olsa bile kitap ve sünnete selefin menheciyle sarılan herkese dostluk göstermektir.

Âlimler velâ ve berâ (yakınlık gösterme ve uzaklaşma) konusunda pekçok şey açıklamışlardır. Bu dostluğu göstermek öncelikle Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabının haklarını gözetmekle olur.

Rafizilerin Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabına hakaret eden, onların değerini açıkça veya işaretle düşüren neşriyatları ve kitapları yaygınlaşınca bu hakkı eda etmek daha fazla önem kazanmaktadır.

Her müslümanın sahabenin haklarını bilmesi, tanınması gerekir. Sahabe hakkında ileri geri söylenen sözleri eleştirileri terk etmesi gerekir. Sahabeyi, nebilerden sonra insanların en üstünleri olarak görmesi gerekir. Zira Nebî sallallahu aleyhi ve sellem:

"Asırların en hayırlısı benim içinde bulunduğum asırdır. Sonra ondan sonra gelenler, sonra ondan sonra gelenlerdir. Bundan sonra kendilerinde hayır bulunmayan topluluklar gelir"¹ buyurmuştur. Ashabın değerini yüceltmek olarak bu yeterlidir.

Yine sahabe, bizimle Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem arasındaki vasıtalardır. Onlar Allah'ın dinini beyan eden Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in hadislerini ümmete nakledenlerdir.

Sahabe birbirlerine dostluğu en güzel uygulayan kimselerdir. Allah onların birbirlerine gösterdikleri dostluğu kabul edip razı olmuştur:

"İman edenler, hicret edenler, mallarıyla ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler ve (muhacirleri barındırıp onlara) yardım edenler, işte bunlar, birbirlerinin velîleridirler. İman ettikleri halde hicret etmeyenler ise, hicret etmedikçe, sizin onlara hiçbir velîliğiniz yoktur. Bununla beraber, eğer onlar, dîn hususunda sizden yardım isterlerse, sizinle aranızda bir andlaşma bulunan kavme karşı olmamak üzere yardım etmeniz, üzerinize borçtur Allah, ne yaptığınızı hakkıyla görendir." (Enfal 72)

Allah Teâlâ insanları iki kısma ayırmıştır: Muhacirler (hicret edenler) ve Ensar (hicret edenlere yardım edenler)

Sahabeler vela ve bera, hicret ve nusret konularında sonrakilere örnekler kılınmıştır. Sonrakileri öncekilere kıyaslamak elbette yersizdir:

"Görmez misin ki kılıcın değeri düşürülür o an;

"Elbet kılıç bastondan keskindir" denildiği zaman"

Ailelerini, vatanlarını, mallarını, dostlarını, ahababını ve herşeylerini Allah'ın vechi için terk eden o muhacirleri, evindeki televizyonu terk edemeyenlerle, ilim talebi için işini, evini ve ailesini bırakamayanlara kıyaslamak elbette abestir. Sahabe aileleri, vatanları, malı, memleketi, Allah'ın dini için ve Rasulü sallallahu aleyhi ve sellem'e destek olmak için terk ediyorlardı:

"İman edenler, hicret edenler, mallarıyla ve canlarıyla Allah yolunda cihad edenler ve (muhacirleri barındırıp onlara) yardım edenler, işte bunlar, birbirlerinin velîleridirler." (Enfal 72)

Ensara gelince, onların önemi de muhacir kardeşlerinden hiç aşağı değildir. Evlerini, memleketlerini, mallarını, imkânlarını muhacirlerle paylaşıp onları sığındırmışlardı. Siyer kitaplarında onlardan birinin, muhacir kardeşine şöyle dediği anlatılmıştır:

¹ Sahihu'l-Cami (3288)

“Ey kardeşim! Benim iki zevcem var. Hangisini istersen seç onu boşayayım, sen evlen. Yanımda şöyle ve şöyle mallar vardır, dilediğini al.”

Allah Azze ve Celle şöyle buyurmuştur: **“Eğer sana hile yapmak isterlerse, Allah elbette sana yeter; zira yardımıyla ve bütün mü'minlerle seni destekleyen.”** (Enfal 62) Yani, Ensar ile destekleyen Allah'tır.

Nebî sallallahu aleyhi ve sellem'in hicret kıssası hakkında Allah Azze ve Celle şöyle buyurmuştur:

“Eğer Muhammed'e yardım etmezseniz, Allah, elbette ona yardım edecektir. Nitekim kâfirler, iki kişiden biri olarak onu (Mekke'den) çıkardığında, her ikisi de mağarada iken arkadaşına: "Üzülme, Allah bizimle beraberdir" demişti, işte Allah o zaman, ona sekînetini indirmiş (ona soğukkanlılık vermiş) ve görmediğiniz askerlerle onu desteklemiş ve küfredenlerin sözünü de alçaltmıştır. Zira yüce olan, ancak Allah'ın sözüdür, Allah, Azîz'dir, hikmet sahibidir.” (Tevbe 40)

Allah'ın özel beraberlik sıfatı, kendisinin dinine, rasulüne ve müminlere karşı derin samimi bağlarla ve imanla bağlanan Ebu Bekr radiyallahu anh hakkında sabit olmuştur.

Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **“Müminlerin birbirlerine sevgisi, merhametleri ve şefkatleri bakımından misali, bir beden misali gibidir. Onun bir organı rahatsızlandığında diğer organlar uykusuzluk ve ateşlenme ile ona katılırlar.”**²

Bu asırdaki müminlerin öncelikli olarak yakınlık ve dostluk göstermeleri gereken müminler; bu ümmetin hayırlı oluşlarına şahitlik edilen ilk üç asırdaki selefidir. Onlara dostluk ve velâ, onların menhecine tabi olmakla olur. Onların aleyhinde gündeme getirilen, sefefe ve onların menhecini olan sefelifiliğe dil uzatılan bu zamanda, Allah'ın temize çekip razı olduğunu belirttiği o ilk mü'minlere yardım ve desteğimizi göstermemiz, onların menhecine sarılmamız, gücümüz yettiğinde, Onların Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'e destek olmak için yaptıkları fedakârlıkları örnek edinerek takip etmemiz gerekir.

Bu fedakârlığa aday olmuş, Allah'ın rahmetine ulaştıran bu dava için hicret etmiş olan veya bu davanın yücelmesi için ensar olan kardeşlerimize velâ/dostluk göstermek, bizim boynumuz üzerinde onların bir hakkıdır.

Ümmetin selefinin menhecine destek olmak ve salih sefefe vela göstermek; mescidlerde Allah'ın ayetlerinin ve Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sahih hadislerinin dersi yapılarak, Allah'ın zikrinin izhar edildiği ortamlara iştiraklidir.

Bu velâ'yı göstermek; ümmetin selefinin, hidayet ve hak din ile gelen rasule icabet etmedeki tereddütsüz gayretleri gibi gayret göstermek, seleften uzaklaşan asırların kabuk tutan batıl ve cahilî unsurlarını terk edip, sahih sünneti hayat nizamı edinen ashabın şekline bürünmekle olur.

Bu velâ'yı göstermek, ümmetin salih selefinin şerefli yolunu; şeytanın tuzaklarından ibaret olan bidatler, oy kullanma, video ve suretler, dernekçilik, hizipçilik gibi şarlatanlık yollarına değişenlere Allah için kızıp, Allah'ın dostları olan salih sefefe taraf olmakla olur.

² Buhârî (6011) Muslim (2586)

Bu velâ'yı göstermek, benlikleri terk ederek salih selefin tevazuuna bürünmekle olur. Allah için ve senin kendisi üzerindeki hakkını eda etmek için, seni bir münkere karşı uyaran, o münkeri terk edemediğinde sana karşı bir sonraki aşamayı uygulayan kardeşine minnet duymanla olur.

Hatayı itiraf ederek, iki yanın arasındaki düşmanın olan nefsinin aşağılaman ve senden beklenti ve korkularını, sana karşı hakkını eda etmemek için bahane etmeyen o kardeşinin aslında ne kadar değerli, ne kadar az bulunan ve seni gerçekten Allah için seven bir kardeşin olduğunu idrak etmenle olur.

Ümmetin salih selefine velâ; onların alaşağı etmek için canlarını feda edip savaştıkları şirk unsurlarının ve Allah ile rasulüne muhalefet içeren şeylerini her çeşidini terk etmekle olur.

Zira o salih selef şayet hayatta olsalardı ve senin çocuğunu pisliklerle dolu okullara göndererek bâtıla yem ettiğini görseydi, sünnete karşı kelâm ile mukabele edip ileri geri konuşanlarla, demokratik düzene iştirak edip oy kullananlarla, haricilerle, mürcielerle ve benzer bid'at davetçileriyle arkadaşlık ettiğini, pantolon giyip saçını amerikan traşı yaptığını, Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sıcak hicaz diyarında bile sarık sarmadan gezmemesine rağmen, senin sarmadığını, sakalını kısalttığını veya traş ettiğini, bir de bunlara özü kabahatinden beter bir şekilde işini bahane ettiğini, dünya telaşını farz olan ilim talebinin önünde tuttuğunu, Allah'ın hak dinine tabi olanlar çok az ve zayıflar iken, senin kardeşlerini yardımsız bırakıp kendi konforunun peşinde olduğunu, hanımını tesettüre sokmadığını, tesettüre, namaza vb. farzlara riayet etmemesine rağmen hala ona caydırıcı cezalarla tavır almadığını, bunlar fayda etmediğinde onu boşamadığını vs. vs. görseydi, seni asla velâ göstereceği kimseler arasında görmez, sana selam bile vermezdi.

Zira onlar bu sayılanların hiçbirini yapmadığı halde, sırf evinde lüzümsüz bir dekor konusunda hanımına uyan İbn Ömer radiyallahu anhuma gibi yüce bir sahabeye dahi derhal tavırlarını koyuyor, evine girmiyorlardı.

Bununla beraber İbn Ömer radiyallahu anhuma: *"Benim gibi birisine, haram bile olmayan bir şeyden dolayı nasıl böyle bir tavır konur"* diyerek kendisini haklı görmüyor, bilakis kardeşinin peşinden koşarak ondan özürler diliyordu!

Özetle:

Mü'min erkek ve mümine kadınlar birbirlerinin dostu olmak zorundadırlar. Bu dostluk Allah ve rasulüne itaat çerçevesinde olmak zorundadır. Bu dostluğun ayrılmaz unsurları; namazı dosdoğru kılmak, zekâtı vermek, iyiliği emretmek, kötülüğü yasaklamaktır. Bu unsurlardan biri bizim dostluğumuzda mevcut değilse, o müminlerin birbirine dostluğu değildir. Belki düşmanlıktır. Mümin erkeklerle mümine kadınların Allah'ın rahmetine ulaştıracak dostluklarının asgari sınırları yukarıda zikredilen ayette belirtilmiştir.

Bu dostluğu uygulamadaki örnek sahabedir, ümmetin salih selefidir. Bu asrın insanları olarak Allah ve rasulü tarafından konulan bu kavrama yeni bir tanımlama getirmek haddimize değildir. Bilakis, bu konuda Allah Azze ve Celle'nin, birbirlerine dostluğu en güzel şekilde uyguladıkları için övdüğü, rahmetine nail ettiği o ilk örnekler olan sahabeyi kendimize örnek edinmek kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Salih selef, müminlerin dostluk ve desteğine öncelikle hak sahibi olanlardır. Bu da onların menhecine göre hayatımızı şekillendirip, onların karşı çıktıkları ve uzaklaştıkları şeylere uzak durmakla yerine getirilebilir.

Onların Allah'a itaat ve rasulüne ittibadan ibaret olan menheclerine muhalefet edenler, müminlerin dostluk ve desteklerine hak sahibi olamazlar:

“Allah'a ve âhiret gününe îman eden bir kavmin, babaları yahut oğulları yahut kardeşleri, yahutta akrabaları bile olsalar, Allah'a ve Rasûlüne karşı gelen kimselere sevgi beslediklerini göremezsin. İşte bunlar, Allah'ın, kalblerine îmanı yazdığı ve kendinden bir rh ile kuvvetlendirdiğı kimselerdir.” (Mucadile 22)